

Vrij als een vogel

Linda Modderkolk

'Dit kan niet, haar eerste woord was (v)ogel!' Ik kijk haar aan met wijd opengesperde ogen en ik voel hoe de paniek het overneemt. Cathelijne, de diabetesverpleegkundige, kijkt me aan en ik zie mijn emotie weerspiegeld in haar ogen. 'Ik snap het', zegt ze. Dan draait ze zich om en plaatst het setje voor de insulinepomp in de bil van mijn eenjarige dochter. Vanaf dat moment is ons leven voor altijd anders.

Ik vertel dit verhaal als afsluiting van een les over zingeving aan dialyseverpleegkundigen. Het is voor het eerst dat ik mijn ervaringen als mantelzorgster combineer met mijn expertise als professional. Terwijl ik ons eigen verhaal vertel laat het scherm achter mij foto's zien van ons gezin. Een trektocht door de ongerepte natuur in Noorwegen, zandkastelen bouwen op het strand in Florida, een spelend meisje op een atletiekbaan op Tenerife en een bergwandeling op Corsica met uitzicht op de zee.

Mijn ervaringen als mantelzorgster verdiepten mijn perspectief op zingeving in de zorg. De week die we doorbrachten in het ziekenhuis na de diabetesdiagnose van onze dochter was één van de meest kwetsbare en tegelijkertijd hartverwarmende die ik meemaakte. Balancerend op het randje van de dood kwam een klein meisje elke dag weer meer tot leven, evenals onze diepste wens voor haar. Er was geen counseling voor nodig om te weten wat dat was. Zodra het woord 'chronisch' viel was het kristalhelder. Boven alles wensen we voor onze dochter vrijheid. Vrijheid om te zijn wie ze is en te doen wat ze wil. Vrijheid om zichzelf en de wereld te ontdekken. Ongehinderd.

We hebben het er nooit meer over gehad met Cathelijne. Wij wisten het. Zij begreep het. Niet eerder voelde ik me zo gezien, gehoord en begrepen. Zonder woorden. Het is wat ze doet. Ze is de gouden schakel tussen onze vrijheidswens en de uitdagingen die daarvoor overwonnen moeten worden. De praktische puzzel, het oplossen van risico's en angsten en de aanmoediging als we aarzelen. Zij verandert onze kwetsbaarheid in kracht. Onze dromen in werkelijkheid. En onze chronisch zieke dochter in een vrij en zelfstandig meisje.

Een uur nadat de insulinepomp is geplaatst komt de kinderverpleegkundige binnen die Cathelijne assisteerde. 'Kijk eens, ik heb iets voor jou. Omdat je zo'n dapper meisje bent.' Ze geeft onze dochter een klein kaartje. Op de voorkant staat een vogel. Ik voel hoe mijn hart explodeert. Weer kan ik niets uitbrengen. En ik zie aan haar dat het niet hoeft. Met tranen in mijn ogen en een dankbare glimlach knik ik naar haar. Ze ziet geen ziek meisje. Of een kwetsbaar gezin. Ze ziet ons.

www.lindamodderkolk.com